

Aproape UN COȘMAR

foto: Bartha László

VISUL UNEI NOPTI DE VARĂ de William Shakespeare. Traducerea în limba maghiară: Arany János ● **TEATRUL NAȚIONAL din TÂRGU-MUREȘ, Compania Tompa Miklós** ● Data reprezentației: 26 mai 2000 ● Regia: Novák Eszter ● Scenografia: Zeke Edit ● Muzica și coregrafia: Novák Péter ● Distribuția: Domokos László (Theseu), Csörgöffy László (Egeu), Bocskor Salló Lóránd (Lysander), Kátai István (Demetrius), Biró József (Philostrat, Puck), László Zsuzsa (Gutuie), Tatai Sándor (Blându, Leul), Györfly András (Jurubiță, Pyram), Viola Gábor (Flaut, Thisbea), Szélyes Ferenc (Botișor, Zidul), Gáspárik Attila (Subțirelul, Luna), B. Fülöp Erzsébet (Hipolita), Tompa Klára (Hermia), Fazakas Julia (Helena), Domokos László (Oberon), Kovács Agnes Anna (Titania), Somody Hajnal (Măzărîche), Fodor Piroska (Fir de Păianjen), Kézdi Imola (Fluturaș), Makra Lajos (Bob de muștar).

Oriunde și oricând, cea mai simpatică piesă comică a lui Shakespeare rezervă succese trupei care și-a propus-o spre reprezentare. În peregrinările mele prin teatre, am avut ocazia să văd montări excelente, precum cea a lui Liviu Ciulei de la „Bulandra”, a lui Karin Beier de la „Düsseldorfer Schauspielhaus”, a lui Iglódi István de la Naționalul budapestan ș.a.m.d. Fiecare a fost o izbândă în felul ei. Acum stau în fața variantei târgumureșene, stupefiat și nedumerit.

Viziunea regizoarei budapestane Novák Eszter diferă de celelalte variante și întristează mai degrabă decât amuză. Se pune întrebarea: din ce motive s-a aplecat directoarea de scenă asupra celebrei comedii shakespeariene? De amorul artei? Ori i s-a năzărit o idee originală care tocmai la Târgu-Mureș trebuia să se materializeze?

Succesul unei montări depinde de regizor și de actorii distribuiți. Să vedem cum s-au achitat aceștia de rolurile încredințate. Regizoarea a ținut morțiș să i se construiască o scenă ridicată mult deasupra nivelului celei originale, soluție scenografică realizată din podiumuri de scândură, care amplifică zgomotele pașilor din alergăturile cu care ne încântă spectacolul. Acest simptom caracteristic lui Novák Eszter s-a manifestat și în stagiunea trecută, în

Gâlcelele din Chioggia, la același teatru. Nu înțeleg ce caută în traducerea lui Arany János trimerile la Târgu-Mureș și alte inserții parazitare din argoul de cartier. Pe scurt, o reprezentație de patru ore, plină de alergături, urlete, zgomote ce frizează insuportabilul, înfruntări sportive între îndrăgostiți (doar suntem în an olimpic!), muzică interpretată la scenă deschisă, numere de cabaret imitate cu stângăcie, jocuri cu păpuși ce complică gratuit mersul spectacolului. În atare condiții, scenele meșteșugarilor își pierd efectul. Am putea căuta anumite contrabalansări în rezolvările actoricești ale rolurilor, însă și aici ne izbim de neajunsuri. Hipolita este o ființă ce se comportă precum o maimuță oligofrenă, Lysander nu poartă nici un semn al tineretii inocente, este mai degrabă un terchea-berchea dintre blocuri, Titania execută numere de cabaret lipsite de rost, Egeu este caricatura unui nobil atenian, Theseu se confundă cu Oberon, actorul distribuit în rolurile respective neresuind diferențierea lor. Merituoși sunt Biró József în Puck și Makra Lajos în Bob de muștar.

În piesă, Puck ne cere scuze dacă nu ne-a plăcut jocul de-a visul. Visele ne plac. Coșmarurile, nu.

Stracula Attila

O plimbare în parc

SCRISORI DE DRAGOSTE de A. R. Gurney. Traducerea: Petre Bokorh ● **TEATRUL DRAMATIC „FANI TARDINI” din GALAȚI** ● Data reprezentației: 10 septembrie 2000 ● Regia: Mircea Cornișteanu ● Scenografia: Iosif Olariu ● Ilustrația muzicală: Cerasela Iosifescu ● Distribuția: Mihai Mihail (Andrew Makepeace Ladd al treilea), Liliana Lupan (Melissa Gardner).

Unele producții dau bine în festivaluri, iar altele se potrivesc mânășă spectatorilor din teatru pentru care sunt făcute Din ultima categorie face parte **Scrisori de dragoste**. Publicul gălățean, din câte am putut să-mi dau seama, vine la teatru, așa cum de multă vreme nu se mai întâmplă în București: oamenii își îmbracă hainele cele mai frumoase, croite, parcă, pentru evenimentele speciale din familie, se parfumează, arborează o mină solemnă și totuși binevoitoare, care le dă un aer ușor

teapăn, dar misterios. Astfel, spectatori seamănă cu micuțele gheișe pe care kimono-ul, deși le împiedică la mers, le face și mai fermecătoare. Cum să pui asemenea făpturi grațioase să alerge la cursa cu obstacole? Mai bine li se potrivește o plimbare în parc, pe sub cireșii înfloriți. Ceea ce Mircea Cornișteanu și face când reia, la Galați, punerea în scenă a unui text pe care l-a mai regizat la Teatrul „Nottara” din București și la Brașov.

Scrisori de dragoste nu este o mare

montare, care să te facă knockout. Nici nu își propune. E un spectacol cu doi actori din generația matură și dintre cei mai buni din teatrul gălățean, despre un bărbat și o femeie (spectacolul începe, de altfel, pe fondul sonor binecunoscut al celebrului film al lui Claude Lelouche, numit chiar **Un bărbat și o femeie**), care o viață întreagă își adresează epistole și, după ce ajung la bătrânețe, își dau seama că s-au iubit. De-a lungul spectacolului, Liliana Lupan și Mihai Mihail stau fiecare la o căte o măsuță rotundă de scris și, cu mici și neimportante excepții, nu se mai ridică de acolo. Sunt, progresiv, încântați de propriile personaje, ceea ce le dă, aproape de final, o doză de patetism. Ea suplonește lipsa schimbării de decor și costume, prezența statică a interpreților în același loc, pe același scaun. Deși la început simți nevoia

foto: Cristi Boczar

Regizorul între cei doi interpreți

unei acțiuni care să umple la propriu scena, povestea spusă doar din mimică, vorbe și mișcări de la mijloc în sus ale trupului îți acaparează treptat atenția. Mai mult, la fel ca într-o piesă radiofonică, textul este lucrat cu mare grijă: ți se stimulează imaginația prin ceea ce inflexiunile glasului și

accentuarea anumită a replicilor descoperă.

Nu degeaba am spus că, pentru public, spectacolul este ca o plimbare agreabilă. Ți-a făcut plăcere, chiar dacă știi că nimic nu te-a zguduit ireversibil.

Mirona Hărăbor

Călătorie cu surprize

Faptul că stagiunea vâlceană s-a deschis cu un *musical* pentru copii, la opt ani după succesul înregistrat aici tot cu **Mary Poppins** în regia lui Andrei Brădeanu, pare să vorbească despre interesul instituției de a-și apropia acest public tânăr, foarte numeros și, mai ales, întotdeauna sincer în manifestările sale. Iar reacția entuziastă a spectatorilor (nu numai tineri), care au umplut până la refuz sala improprie teatrului de la Casa de cultură a sindicatelor, reprezintă o frumoasă „provocare” pentru scena vâlceană și pentru publicul său adult, care în ultimii ani nu și-au dat prea multe dovezi de dragoste...

Povestea (re)scrisă de Silvia Kerim are în primul rând meritul de a repeta un adevăr tot mai greu de contestat: uriașa noastră nevoie de poveste, la sfârșitul acestui secol prin care au defilat – uneori, concomitent – stiluri și expresii artistice dintre cele mai variate, mai șocante și, câteodată, mai grele de interogații legate de viitor. Aș spune că impactul fericit cu publicul se datorează capacității spectacolului de a se adresa tuturor vârstelor, oferind fiecărui om din sală bucurii pe măsura experienței sale biologice și intelectuale. Tema călătoriei, cu toate surprizele, hazul și revelațiile sale, îmbogățită cu mici „discursuri” despre iubire și toleranță în relația cu semenii și cu ființele necuvântătoare, despre natură, ca

MARY POPPINS, adaptare scenică de Silvia Kerim, după P.L. Travers. Muzica: Marius Țicu ● TEATRUL „ANTON PANN” din RÂMNICU VÂLCEA ● Data reprezentației: 14 septembrie 2000 ● Regia: Doru Zamfirescu ● În distribuție: Iulia Antonie Alexandrescu (Mary), Lidia Stratulat, Radu Constantin, Doru Zamfirescu, Vasile Martinoiu, Martha Bălțeanu, Cristina Drăgănel ș.a.

izvor regenerativ și ca filosofie de viață, ori despre dramatica lucrare atotcuprinzătoare a timpului, la capătul căreia se află adeseori singurătatea și teama de neant, e înfățișată discret, cu umor și poezie, ferite, pe de-o parte, de iz didacticist, iar pe de alta, de aluzii facile ori vulgare la prezent. Chiar dacă e vorba de un *playback* (căci răul se generalizează mai repede decât binele, nu numai în festivalurile de muzică ușoară, ci și în

Casa Thaliei), adevărea mizanscenă la muzica antrenantă, pe alocuri minunată, a lui Marius Țicu reprezintă încă o explicație a rezecei cu care acest spectacol a trecut rampa. De altfel, compozitorul a mărturisit că acest succes îl determină să revină la unele proiecte destinate celor mai tineri iubitori ai teatrului, iar Silvia Kerim a afirmat că este cel mai reușit spectacol cu **Mary Poppins** de pe scenele noastre, în ciuda condițiilor